

CAROLE STIVERS

CODUL
VIETII

3 MARTIE 2054

Cu șenilele strâns lipite de corpuri și aripile desfăcute, se îndreptau spre nord, în formație strânsă. De sus, soarele sclipea pe aripile lor metalice, întinzându-le umbrele unite în derivă peste dunele deșertului nesfârșit. Sub ele, totul era cufundat în liniște – acea liniște primordială care dăinuie numai atunci când totul e pierdut, când totul s-a risipit.

Odată cu sosirea lor, liniștea se sparse. Fiecare firicel de nisip vibra odată cu vântul provocat de ventilatoarele lor. Creaturi mici, trezite cu forța din somnul lor adânc, ieșiră afară din ascunzișurile lor, să le vadă.

Apoi, făcând o pauză în coborârea lor în cercuri, Mamele se îndepărtară una de cealaltă, fiecare urmându-și calea. Rho-Z își păstră altitudinea, controlă calculatorul de zbor și porni spre destinația prestabilită. În pântec purta o încărcătură prețioasă – sămânța unei noi generații.

Se așeză singură sub umbra unei stânci proeminente, protejându-se de bătaia vântului. Așteptă să simtă zgomotul vâcos al unei bătaii de inimă. Așteptă să simtă tremurul unui braț mic, zvâcnirea unui picioruș. Înregistră cu sfințenie semnele vitale, așteptând să înceapă următoarea misiune.

Până când, în cele din urmă, sosi clipa:

Greutatea fătului 2,4 kg

Frecvența respiratorie: 47::: Pulsoximetru 99%::: BP
Sistolic 60 Diastolic 37::: Temperatură 36,8°C.

Golirea pântecului: Inițiere 03:50:13. Acțiune
finalizată 04:00:13.

Deconectarea tubului de hrănire: Inițiere 04:01:33
Acțiune finalizată 04:01:48.

Frecvența respiratorie: 39::: Pulsoximetru 89%::: BP
Sistolic 43 Diastolic 25.

Resuscitare: Inițiere 04:03:12. Acțiune finalizată
04:03:42.

Frecvența respiratorie: 63::: Pulsoximetru 97%::: BP
Sistolic 75 Diastolic 43.

Transfer: Inițiere 04:04:01.

Nou-născutul se cuibări în interiorul dens și fibros al cocolui ei. Se foi, dând din brațe. Buzele îi găsiră sfârcul moale și lichidul bogat în nutrienți îi ajunse în gură. Corpul i se relaxă, fiind acum legănat de degete calde și elastice. Ochii i se deschisă și priviră, în lumina slabă albastruie, conturul neclar al unei fețe umane.

2

20 DECEMBRIE 2049

URGENT. CONFIDENȚIAL. DEPARTAMENTUL APĂRĂRII

Dr. Said:

Vă solicităm prezența la conferința ce va fi ținută la sediul CIA,
Langley, Virginia.

20 decembrie 2048, ora 11.00.

Prioritate maximă.

Transportul va fi asigurat.

Vă rugăm răspundeți cât mai repede.

– General Jos. Blankenship, Armata SUA

James Said își scoase ocularul de la ochiul drept și îl puse la loc în cutia de plastic. Își dezlipi telefonul flexibil de la încheietură, apoi își dădu jos centura și o puse pe banda rulantă alături de încălțăminte și geacă. Privind fix în scannerul optic, trecu prin cordonul de roboți de securitate de la aeroport, care-și mișcau eficient brațele albe și subțiri peste fiecare parte a corpului său.

Urgent. Confidențial. Când venea vorba despre comunicările armatei, își dădea deja seama când să trateze cu superficialitate termeni pe care înainte i-ar fi considerat alarmanți. Și totuși, nu se putu abține să nu arunce o privire spre zona securizată, așteptându-se să vadă un bărbat îmbrăcat în uniformă albastră de militar. Blankenship. Oare unde mai auzise numele acesta înainte?

Își mângâie bărbia cu degetele. În acea dimineață se bărbierise, lăsând să se vadă semnul întunecat de sub mandibulă, pe care îl avea din naștere – locul în care mama lui îi spusese că Allah îl sărutase în ziua în care se născuse. Îl trăda înfățișarea? Nu credea asta. Născut în California pe 4 iulie, cu toate obiceiurile laice, era cât se poate de american. Moștenise tenul deschis al mamei sale și înălțimea tatălui său. Și totuși, imediat ce punea piciorul într-un aeroport, se simțea ca și cum el ar fi fost dușmanul. Deși atacurile de pe 11 septembrie se întâmplaseră cu treisprezece ani înainte ca el să se nască, Intifada de la Londra din 2030 și atentatele sinucigașe de pe Aeroportul Reagan din 2041 ținuseră vii în Occident suspiciunile față de oricine arăta a musulman.

După ce ultimii roboți îi arătară o lumină verde, își luă lucrurile, după care apăsă cu degetul mare pe butonul de la ușa care ducea către porți. În lumina puternică și agitația de pe culoar, își puse la loc ocularul și își prinse telefonul la încheietură. Clipi de trei ori ca să reconecteze cele două dispozitive, apăsă butonul „răspunde“ pe panoul de control al telefonului și șopti în el.

– Zbor spre California de sărbători. Trebuie să reprogramăm după 5 ianuarie. Vă rog să trimiteți programul.

Cu capul aplecat, merse grăbit printre ecranele colorate, populate cu fețe frumoase care-l strigau toate pe nume.

– James, fredonau ele, ai încercat noile noastre arome îndrăznețe de la ExoTea? Queue-Ease pentru emoțiile provocate de altitudine? Noua cască de protecție Dormo In-Flight?

Nu suporta felul în care telefoanele noi îi dezvăluiau identitatea, dar acesta era prețul conectării în spațiile publice.

Stând la coadă la cafea, își actualiză informațiile de pe telefon. Zâmbi văzând un mesaj de la mama sa.

Am terminat cu recolta. Suntem pregătiți pentru Anul Nou. Tu când ajungi?

Glisând cu degetul arătător, găsi rezervarea pentru zbor și o adăugă în răspuns.

– Vezi ce ți-am atașat, dictă el. Spune-i tatei că nu e nevoie să vină să mă ia. O să vin cu un taxi. Abia aștept să ne vedem.

Se uită prin e-mailuri și își trecu întâlnirile în calendarul on-line.

– Prânz la Facultate. 8 ianuarie.

– Seminar pentru Absolvenți, Departamentul de Biologie celulară, a regenerării și a reproducerii. Subiectele de discutat, trimise până pe 15 ianuarie.

– Conferința Anuală de Inginerie Genetică: Noi frontiere, Noi reglementări. 25 ianuarie.

James se încruntă. Nu participa mereu la conferința anuală, dar acum avea loc în Atlanta, la doar câteva străzi distanță de laboratorul său de la Emory. Fusese invitat să vorbească despre studiile lui privind modificarea genetică în corpul uman, care de data aceasta avea ca scop vindecarea fibrozei chistice la copilul nenăscut. Dar aceste conferințe sponsorizate de guvern tindeau să

se concentreze mai puțin pe știință și mai mult pe politică – inclusiv controlul veșnic în schimbare al guvernului asupra materialelor care îi făcuseră posibile cercetările.

Cu peste un deceniu în urmă, oamenii de știință de la Universitatea din Illinois dezvoltaseră un fel de ADN compus din nanoparticule, numit nanostructură de acid nucleic – NAN, pe scurt. Spre deosebire de ADN-ul original și liniar, aceste forme mici și sferice de ADN sintetic puteau penetra cu ușurință singure membrana unei celule umane. Odată ce intrau în celulă, puteau să se insereze în ADN-ul gazdă pentru a modifica genele vizate. Posibilitățile păreau infinite – leacuri nu doar pentru anomalii genetice, ci și pentru mai multe tipuri de cancer care erau până atunci incurabile. Din momentul în care James, pe atunci proaspăt absolvent de biologie celulară la Universitatea Berkeley, aflase despre existența NAN, se hotărâse să facă rost de materialul care putea să-i îndeplinească visurile.

Ingenieria genetică a embrionului uman înainte de implantare devenise o știință serioasă – era atent reglementată, instrumentele erau bine construite și aproape lipsite de efecte negative, așa cum se întâmplase atât de des la început. De asemenea, teste pentru diagnosticarea anomaliilor fătului de-a lungul dezvoltării sale, după implantarea în pântec, erau valabile de câteva decenii. Dar, odată ce era depistată o anomalie, tot nu era posibilă modificarea în siguranță a unui făt în pântec. James era sigur că dacă se folosea NAN, genele defecte puteau fi modificate în uter. Iar bolile care ar fi putut fi astfel tratate genetic, precum fibroza chistică, puteau fi eradicate.

Dar existau anumite obstacole peste care trebuia să treacă, atât tehnice, cât și politice. Aceasta era o tehnologie ce putea fi periculoasă dacă intra pe mâinile cui nu trebuia; Universitatea Illinois fusese forțată la scurt timp să cedeze guvernului federal toate

brevetele, iar cea mai mare parte se afla sub pază la Fort Detrick, un centru din Maryland, situat la nord-est de Washington.

Îi era dor de California. Îi era dor de Berkeley. Trebuia să-și reamintească în fiecare zi că mutarea la Atlanta fusese decizia corectă. Centrul pentru Terapie Genetică de la Emory era singura instituție publică ce putea accesa NAN.

În sala de așteptare, se trânti pe un scaun de lângă poarta de îmbarcare. Fusese cândva un tânăr sprinten și atletic de la țară, căpitanul echipei de baseball din liceu. Dar se neglijase – spațele lui drept era acum cocoșat, după ani de zile petrecuți aplecat asupra meselor din laborator, ochii lui nu mai erau la fel de ageri după atâta privit prin microscop și la ecranele de calculator. Știa că mama lui avea să fie neliniștită din cauza sănătății lui, îndopându-l cu porții de linte condimentată și orez. Deja le putea simți gustul.

James privi în jur. La ora aceea matinală, majoritatea scaunelor erau goale. În fața lui stătea o mamă tânără al cărei bebeluș dormea într-o scoică așezată pe podea și care ținea în poală o telecomandă mică pentru GameGirl. Ignorându-și propriul copil, se juca hrănind bebelușul extraterestru cu ochi mari și verzi, care aștepta cu gura căscată pe ecranul ei. Lângă fereastră stătea un bătrân care ronțăia un ProteoBar.

James tresări când simți o vibrație la încheietură – primise un răspuns de la Departamentul Apărării.

Dr. Said:

Nu se poate reprograma. O să vină cineva să vă ia.

– General Jos. Blankenship, Armata SUA

Ridică privirea și văzu un bărbat îmbrăcat într-un costum gri simplu, așteptând lângă poartă. Avea gâtul gros și ținea bărbia

ridicată, ca și cum ar fi dat din cap, insesizabil. James își scoase ocularul și privi în dreapta. Brațul îi tresări din reflex când simți o ușoară bătaie pe umăr.

– Dr. Said?

Pentru o clipă, mintea i se goli.

– Da? spuse el răgușit.

– Îmi pare rău, dr. Said. Dar Pentagonul are nevoie de dumneavoastră.

– Ce?

James se uită la tânărul îmbrăcat într-o uniformă scortoasă, închisă la culoare și care purta pantofi negri și lucioși.

– Va fi nevoie să mă însoțiți spre Langley cât mai repede posibil. Îmi pare rău. Vom aranja să primiți banii înapoi pentru biletele de avion.

– Dar de ce...?

– Nu vă faceți griji, domnule. Vom ajunge acolo foarte repede.

Apucându-l ferm de braț, cu o mână îmbrăcată cu o mânăușă albă, ofițerul îl conduse spre o ieșire de siguranță, apoi în jos, pe niște scări, și ieșiră pe o ușă în lumina zilei. Câțiva metri mai încolo, bărbatul în costum gri îl aștepta deja, ținând deschisă portiera din spate a unei limuzine negre, făcându-i semn lui James să intre.

– Dar bagajul meu?

– Ne-am ocupat noi de el.

Cu inima strânsă, James se așeză pe bancheta de piele. Își puse protector mâna dreaptă peste încheietura stângă, păzindu-și telefonul – singura legătură care-i mai rămăsese cu lumea din afara limuzinei. Cel puțin nu i-l confiscaseră.

– Ce se petrece? De ce mă rețineți?

Tânărul ofițer îi zâmbi ironic în timp ce se așeza pe locul din față.

– Vă vor informa la Langley, domnule.

Apăsă câteva butoane pe bord și James simți cum mașina accelerează lin.

– Lăsați-vă pe spate și relaxați-vă.

Tânărul întinse mâna și activă un transmțător de pe consola centrală a mașinii.

– Subiectul e pe drum, asigură el pe cineva aflat la celălalt capăt al firului. Vom ajunge la ora 10.

– Atât de repede?

– Avem pregătit un avion cu reacție. Să vă țineți bine.

Dincolo de geamurile fumurii, asfaltul negru aluneca pe lângă ei cu viteză. James își ridică încheietura, apăsă pe telefon și șopti un mesaj scurt:

– Amani Said. Mesaj: Îmi pare rău, mamă. Nu ajung acasă. A intervenit ceva. Spune-i tatei să nu se îngrijoreze. Trimite. Cu vocea tremurându-i, mai adăugă: Dacă nu ai vești de la mine în două zile, sună-l pe domnul Wheelan.

În gând, se rugă ca mesajul lui să ajungă la destinație.